

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΠΟΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ;

Τάσσος Συμεωνίδης
(Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)

Publication date: 18 September 2016

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS)

Η λέξις «επανάσταση» αποτελεί άρτον επιούσιον για το ατελείωτο πλήθος ειδημόνων, πολιτικών, σχολιαστών, κομματικών «γραφιάδων», και γενικώς όλων εκείνων που επιμένουν ότι, επιτέλους, η μεγάλη Αλλαγή θα ξεπηδήσει «από τα κάτω», ήτοι από τον σοφό, αυθεντικό, και γενναίο Λαό μας. Η εμπειρία της Νεώτερης Ελλάδας εξ άλλου είναι γεμάτη με επαναστάσεις παντός είδους και περιεχομένου: από εθνεγερσίες (που πάντως ξεκίνησαν εκτός ελλαδικού χώρου) και στρατιωτικά κινήματα μέχρι ανταρσίες, δικτατορίες, και αιματοκυλίσματα που εναλλάσσονται στις σελίδες της ιστορίας με ρυθμό μετρονόμου. Όλες αυτές οι επαναστάσεις και «επαναστάσεις» οδήγησαν, με μαθηματική ακρίβεια, σε νέα δεινά, διαψευδόμενες ελπίδες, πολιτικές αναταραχές, και «δημοκρατίες» για τις οποίες «δεν υπάρχουν αδιέξοδα» αλλά μόνον στασιμότητα, διαφθορά, κατάλυση των νόμων, αναθεωρήσεις συνταγμάτων, εκλογικοί νόμοι, και αναδείξεις προέδρων της δημοκρατίας με ταχυδακτυλουργικούς τρόπους που μόνον το ελληνικό δαιμόνιο μπορεί να σκαφιστεί.

Η κατάρρευση της χώρας, που ξεκίνησε αθούρβως το 1974, και επιβεβαιώθηκε οπερετικά-κωμικοτραγικά στην διαπασών στο ακριτικό Καστελόριζο από τον αφανιστή ΓΑΠ τον Απρίλιο του 2010, έδωσε και δίνει άπειρες αφορμές για αναλύσεις των επομένων μορφών «επανάστασης» που χρειάζεται η Ελλάς για να σταθεί και πάλι στα πόδια της (αν βεβαίως υπάρξει όχι ένα αλλά πολλά θαύματα συμβαίνοντα ταυτοχρόνως).

Ακατάσχετη ροή δημοσίου λόγου μας προσφέρει πλήθος «εναλλακτικών» όπως, π.χ., την «επανάσταση» του (ανύπαρκτου) ελλαδικού κράτους, τον «εκσυγχρονισμό» (έννοια ήδη

χρεοκοπημένη ως το ανέκδοτο της οκταετίας 1996-2004), την αλλαγή «ρότας» με αριστερίστικες παραλλαγές, και στα διάφορα «πρωτόβγαλτα» των κομματικών φωστήρων μηδαμινής παιδείας, πολιτικής ικανότητας, και νοητικής ισορροπίας.

Το κεντρικό σουξέ της σημερινής πολιτικό-κοινωνικής αλεξίας είναι πλέον οι «δράσεις». Οι αόριστες αυτές «δράσεις», ακούμε συνεχώς, μπορούν να γίνουν το εύφορο έδαφος για τους σπόρους της Εξέγερσης. Το ό,τι οι «δράσεις», που αντικατέστησαν δι'αναγκαστικού νόμου τις ενέργειες, προετοιμασίες, πρωτοβουλίες κ.λπ., υποφέρουν από την αθεράπευτη μπουρδολογία και απουσία περιεχομένου που διακρίνει τους σημερινούς μας ταγούς δεν φαίνεται να ενοχλεί κανέναν. Αρχίζουμε λοιπόν και πάλι με ελλιπή μαγιά, μεγαλοστομίες, αφρισμούς, και αφορισμούς. Επιμένουμε επιπλέον στην εξεύρεση οδών για να προσεγγίσουμε το «νέο αφήγημα», που θα συντονίσει τις όποιες «δράσεις», έχοντας αρπάξει τον αγγλικό όρο narrative του οποίου η εννοιολογική εξήγηση *καμιά σχέση δεν έχει με το ελληνικό «αφήγημα»*, το λογοτεχνικό δηλαδή είδος του πεζού λόγου που στηρίζεται στην ευφράδεια και παραστατικότητα του αφηγητή. Έτσι, πριν καν αρχίσουμε την αναζήτηση, η γλωσσική σύγχυση και η νεφελώδης «λογική» έχουν και πάλι εγκατασταθεί ως τα θεμέλια της εξεύρεσης της σωτήριας διεξόδου από το σημερινό καταστροφικό «αφήγημα» των μνημονίων, των κατοχικών απαιτήσεων μιας χρεοκοπούσης «ενωμένη Ευρώπης», την επιβολή επιτρόπων γκαουλάιτερ, και την υπόσχεση Βερολίνου και συναφών να αφανίσουν σταδιακά τους αγενείς, μεθοκοπούντες, διεφθαρμένους, και αυθάδεις «έλληνες».

Ποια είναι λοιπόν η «Επανάσταση» που θα φέρει την πολυπόθητη Εξέγερση του καταπιεσμένου Λαού, την ανάσταση των δικαίων του, και την κατάλυση της Νέας Κατοχής;

Ποιες είναι οι προϋποθέσεις για το ξέσπασμα της;

Πώς μπορεί να οργανωθεί;

Πώς διαμορφώνεται η ηγεσία της και από πού προέρχεται;

Μέχρι στιγμής οι «αντιπαραθέσεις» (διάβαζε «συζητήσεις») για ποιάν «επανάσταση» επιτέλους θέλουμε εξαντλούνται σε διαξιφισμούς μεταξύ των επαγγελματιών του είδους— δηλαδή τους χρεοκοπημένους σοβιετικούς, τους παραπονητές των όρων και των εννοιών, τις «ανένταχτες σχέτες» των περιθωριακών «μαχητών πόλης», και τους κατά φαντασία

«φιλοσόφους», που γενικώς απεχθάνονται την ονομασία «Έλληνας», και αναλώνονται σε αλλήθωρες ερμηνείες των νεφελωδών θεωριών εκείνων που πιστεύουν ότι ανακάλυψαν το Άγιον Ποτήριον. Καμιά απολύτως συμμετοχή από τους «σοβαρούς» πρωταγωνιστές της δημοσίας ζωής. Άχνα από τους «μεταρρυθμιστές» πολιτικούς. Και άκρα του τάφου σιωπή από την «διανόηση» που ναι μεν μπορεί να διανοείται, πλην όμως, ως φαίνεται, βρίσκεται σε ύπνον βαρύν και εκφυσώντα λόγω της πνευματικής της προφανώς κοπώσεως.

Η ελληνική κοινωνία ομοίως φαίνεται ελάχιστα προετοιμασμένη για την επανάσταση, όποια και αν είναι αυτή. Παρ όλες τις ακραίες αγριότητες των δανειστών μέσω του «μηχανισμού στήριξης», π.χ., τα εκτρώματα δουλικής «πολιτικής» που γεννήθηκαν από τις δήθεν κυβερνήσεις από το 2010 και μετά, και την απόλυτη κατάρρευση της «δυνατής» Ολυμπιακής Ελλάδας, κανείς, καμιά, και κανένα δεν μπόρεσαν να εκφράσουν **το επιμόνως φημολογούμενο αίσθημα εξέγερσης του Λαού και να το μεταφράσουν σε κινητοποίηση με στόχο την ανατροπή** (ή, όπως θέλουν οι σημερινοί μας σχολιαστές, σε «δράσεις» αναλόγου «στόχευσης»). Οι ταραχές του 2010-2012, που τόσο πολύχρωμο κινηματογραφικό υλικό χάρισαν στα «μέσα», εντός και εκτός της χώρας, δεν είχαν *κανένα απολύτως ουσιαστικό αποτέλεσμα*. Με τα δακρυγόνα να πνίγουν δικαίους και αδικούς στο κέντρο της Αθήνας, οι εκλεγμένοι άρχοντες ψήφιζαν με αλληλό-συχαρίκια τον εξανδραποδισμό όλων— κινητών, ακινήτων, ζώντων, και αποθανόντων. Έργο κυρίως άναρχο-ομάδων με απροσδιόριστες πολιτικές κι άλλες συνδέσεις, οι ταραχές κινητοποίησαν **ελάχιστο ποσοστό της λεγόμενης καθώς πρέπει κοινωνίας** πέραν των «Αγανακτισμένων». Καμιά έγερση με αγριεμένα πλήθη να απαιτούν αλλαγές και να απειλούν ευθέως τους άχρηστους «ηγέτες», και καμιά «βελούδινη», ή έστω μάλλινη, εξέγερση ή μια «Ελληνική Άνοιξη» με τους ατίθασους να σαρώνουν και να αποπλίζουν τους αυταρχικούς συνεργαζόμενους με τους δανειστές και δήθεν διαπραγματευόμενους με την τρόικα.

Ο «κορμός» του ελληνικού λαού, οι «νοικοκυραίοι» αλλά και μικρομεσαίοι που εξακολουθούν να αποδεκατίζονται καθημερινά και βάνουσα από τα μνημόνια και τους «έλληνες» υπαλλήλους τους, βρίσκεται σε απόλυτη φοβική νάρκωση. Ούτε καν μια **πραγματικά δυναμική γενική απεργία** όπως εκείνη της 23/2/1943, που έβγαλε στους δρόμους 60.000 κατοίκους της τότε Αθήνας και κάτω από τα όπλα των κατακτητών και της αστυνομίας κατέλαβε το Υπουργείο Εργασίας και έκαψε τους καταλόγους πολιτικής επιστράτευσης. Οι άοπλοι διαδηλωτές άφησαν τότε πίσω τους 18 νεκρούς και σχεδόν 200 τραυματίες— με τους Ιταλούς

κατοχικούς να βγάζουν μέχρι και εφίππους καραμπινιέρους στους δρόμους. Αλλά η πολιτική επιστράτευση καταργήθηκε **με απόφαση των Ναζί κατακτητών εν καιρώ πολέμου** στις αρχές Απριλίου του ίδιας χρονιάς, μια εβδομάδα και κάτι μετά τις συγκρούσεις των πάνοπλων με τους αόπλους.

Το άμεσο και αναπόφευκτο συμπέρασμα των ανωτέρω είναι ότι σήμερα ουδείς δαρμός, εμπαιγμός, και βιασμός, και ουδεμία βάσανος, υποδούλωση, και προσβολή είναι σε θέση να πείσουν τον «κυρίαρχο λαό» ότι η ελευθερία και ανεξαρτησία δεν χαρίζονται αλλά κερδίζονται, πολλές φορές με αβάστακτες θυσίες. Η τελευταία γενιά που είχε την διάθεση για τέτοιες θυσίες ήταν η γενιά του '40.

Για ποια επανάσταση λοιπόν ομιλούμε;

Επανάσταση με διατήρηση «κεκτημένων» είναι αδύνατη.

Επανάσταση με περιχαράκωση στο ιδιωτικό και αφορισμό του κοινωνικού δεν υπάρχει. Επανάσταση με παντοδύναμα «δίκτυα εξυπηρέτησης» εγκατεστημένα σε κομματικά γραφεία και παχύσαρκους «συνδικαλιστές» με τρεις μισθούς και κρατικό αυτοκίνητο δεν ξεκινά με τίποτα.

Επανάσταση με τον μονοκεντρισμό της κατανάλωσης (με δανεικά) ως το μέτρο της «ευμάρειας» αυτό-αναιρείται. Επανάσταση με το τριβέλισμα και τραύλισμα περί «ατομικών δικαιωμάτων» ως τον απώτατο θρησκευτικό στόχο της Εξέγερσης έχει αποτύχει.

Επανάσταση με πολιτικά κόμματα σε πλήρη εγκεφαλική αδράνεια, και εξαρτημένα από «διαπλεκόμενους», τα βρίσκει μαστούνια.

Επανάσταση με δήθεν κυβερνήσεις που καθημερινά αυτό-γελοιοποιούνται· με «ηγεσίες» παντός είδους και κατάταξης που ασχολούνται μόνο με «στρογγυλά τραπέζια» και βαθυστόχαστες αναλύσεις του Διαφορετικού· και με Παιδεία που έχει προ πολλού μεταμορφωθεί σε «παράγκα», κατά τον κρατούντα όρο που έχει επιβληθεί από τα «μέσα», δεν μπορεί να υπάρξει ούτε καν σαν όρος ενός πολιτικά «ανατρεπτικού» διαλογικού προβληματισμού.

Επανάσταση με πατέρες και μητέρες του Έθνους να ψηφίζουν ως κοπάδι την νομιμοποίηση της οικονομικής και φυσικής εξόντωσης εκατομμυρίων· με λήσταρχους «εθνικούς

προμηθευτές» να σφετερίζονται τον εθνικό προϋπολογισμό· με εξωφρενικές ασυλίες εγκληματιών που πληρώνουν όσο όσο για να συνεχίσουν ανενόχλητοι· και με γενική κοινωνική αποσύνθεση που πνίγει τους ελάχιστους πλέον Πατριώτες, ανατρέπεται πριν καν συζητηθεί.

Η επανάσταση έτσι αναγκαστικά θα περιμένει, όπως λέγει ο ποιητής, μέχρι «να σβήσει ο ήλιος / να σβήσει η αυγή / και στα αγνάντια το φως να σκοτεινιάσει». Έτσι, το σκοτάδι γίνεται η μονιμότητα της εθνικής ύπαρξης με την χρεοκοπία – ηθική, υλική, εκπαιδευτική, κοινωνική, πολιτική – να ορίζει το αύριο.

Το επόμενο λοιπόν ερώτημα για «ικανούς λύτες», που λένε και οι κονσερβοποιοί της γλώσσας μας: ανάκαμψη, ποια ανάκαμψη;